अभक्ष भक्षार्थीं ज्याचें मन । तयाची वासना करिती ग्रहण ॥
तेंच करी जो मनाचें दमन । तयास अनुमोदन दे साई ॥ १०४ ॥
ही आज्ञापालन मीमांसा । जाई कधीं ती इतुकी कळसा ॥
स्पर्शले जे न आजन्म मांसा । तयांचा भरवसा डळमळे ॥ १०५ ॥
पाहूं जातां वस्तुस्थिति । ऐसिया भक्ता कवणाही प्रती ॥
कधीं न बाबा स्वयें प्रवर्तविती । उन्मार्गवर्ती व्हावया ॥ १०६ ॥
असो सन एकोणीसशें दहा । तया वर्षापूर्वीं पहा ॥
योग हंडीचा वरचेवर हा । बहु उत्साहा समन्वित ॥ १०७ ॥
तेथून पुढें मुंबा शहरीं । दास गणूची आली फेरी ॥
साईमहात्म्य कीर्तनगजरीं । कोंदिलें अंतरीं सकळांच्या ॥ १०८ ॥
तेव्हां पासून बाबांची महती । कळूनि आबालवृद्धांप्रती ॥
तेथूनि जन जाऊं लागती । शिरडी न गणती तयांची ॥ १०९ ॥
पुढें पूजा पंचोपचार । नैवेद्याचे नानाप्रकार ॥
सुरू झाले आहार उपहार । दुपारतिपार बाबांस ॥ ११० ॥
वरण भात शिरापुरी । चपात्या चटणी कोशिंबिरी ॥
नानाविध पंचामृत खिरी । अन्नसामुग्री लोटली ॥ १११ ॥
यात्रा लोटली अपरिमित । जो तो दर्शना जाई धांवत ॥
साई चरणीं नैवेद्य अर्पीत । क्षुधार्त संतृप्त सहजेंच ॥ ११२ ॥
होऊं लागले राजोपचार । ढाळूं लागले छत्रचामर ॥
टाळ घोळ वाद्य गजर । भजक परिवार वाढला ॥ ११३ ॥
महिमा वाढला सर्वत्र । गाऊं लागले स्तुतिस्तोत्र ॥
पुढें शिरडी जाहलें क्षेत्र । परम पवित्र यात्रार्थियां ॥ ११४ ॥
तेणें हंडीचें कारण सरलें । नैवेद्य इतुके येऊं लागले ॥
त्यांतचि फकीर फुकरे धाले । उरूं लागलें अन्न बहु ॥ ११५ ॥

आतां कथितों आणिक कथा । परिसतां आनंद होईल चित्ता ॥
आराध्य वस्तूचा अनादर करितां । बाबा निजचित्ता असहन ॥ १
करूनि कांहीं तरी अनुमान । कोणी साईस म्हणती ब्राह्मण ॥
कोणी तया मुसलमान । ज्ञाती विहीन असतां तो ॥ ११७ ॥
नाहीं जयाचें ठावठिकाण । कवण्या ज्ञाती केव्हां जनन ॥
कवण माता पिता हें ज्ञान । कैसा मुसलमान ब्राह्मण वा ११८
असता जरी मुसलमान । कैसें मशीदींत अग्न्याराधन ॥
असतें का तेथ तुलसी वृंदावन । घंटावादन साहता का ॥ ११
करूं देता शंकस्फोरण । सवादित्र कथा कीर्तन ॥
टाळ घोळ मृदंग वादन । हरिनाम गर्जन मशीदीं ॥१२०॥
असता जरी मुसलमान । मशीदींत स्वयें बैसून ॥
करूं देता का गंध चर्चन । तेथ सहभोजन करिता का ॥ १२
असता जरी मुसलमान । असते काय सविंध कान ॥
निजपल्लवचे दाम वेंचून । करिता का जिर्णोद्धारण देऊळाचें ॥१
धारण करिता का स्नानोत्तर । महावस्त्र पीतांबर ॥
उलट आराध्य दैवतां अनादर । झालिया क्षणभर खपत नसे ॥१
ये अर्थाची बोधक कथा । आठवली जी लिहितां लिहितां ॥
सादर करितों अतिविनीतता । स्वस्थ चित्ता परिसिजे ॥ १२४
पहा एकदां ऐसें घडलें । बाबा लेंडीहून परतले ॥
मशीदीसी येऊन बैसले । भक्त पातले दर्शना ॥ १२५ ॥
त्यांतची बाबांच्या बहुप्रीतीचे । होते भक्तवर चांदोरकर साचे
आले भुकेले दर्शनाचे । विनीवाल्यांचे समवेत ॥ १२६ ॥
नमस्कारोनि साईनाथा । सन्मुख बैसले ते उभयतां ॥
चालल्या असतां कुशळवार्ता । बाबा अवचितां रागावले ॥ १

---

१ धुनीची पूजा अथवा अग्नि होत्र. २ नानासाहेब चां
३ नानासाहेबांचे साडू.

आतां कथितों आणिक कथा । परिसतां आनंद होईल चित्ता ॥
आराध्य वस्तूचा अनादर करितां । बाबा निजचित्ता अप्रसन्न ॥ ११६ ॥
करूनि कांहीं तरी अनुमान । कोणी साईस म्हणती ब्राह्मण ॥
कोणी तया मुसलमान । ज्ञाती विहीन असतां तो ॥ ११७ ॥
नाहीं जयाचें ठावठिकाण । कवण्या ज्ञाती केव्हां जनन ॥
कवण माता पिता हें ज्ञान । कैसा मुसलमान ब्राह्मण वा ११८ ॥
असता जरी मुसलमान । कैसें मशीदींत अग्न्याराधन[1] ॥
असतें का तेथ तुलसी वृंदावन । घंटावादन साहता का ॥ ११९ ॥
करूं देता शंकस्फोरण । सवादित्र कथा कीर्तन ॥
टाळ घोळ मृदंग वादन । हरिनाम गर्जन मशीदीं ॥ १२० ॥
असता जरी मुसलमान । मशीदींत स्वयें बैसून ॥
करूं देता का गंध चर्चन । तेथ सहभोजन करिता का ॥ १२१ ॥
असता जरी मुसलमान । असते काय सविंध कान ॥
निजपल्लवचे दाम वेंचून । करिता का जिर्णोद्धारण देऊळाचें ॥ १२२ ॥
धारण करिता का स्नानोत्तर । महावस्त्र पीतांबर ॥
उलट आराध्य दैवतां अनादर । झालिया क्षणभर खपत नसे ॥ १२३ ॥
ये अर्थांची बोधक कथा । आठवली जी लिहितां लिहितां ॥
सादर करितों अतिविनीतता । स्वस्थ चित्ता परिसिजे ॥ १२४ ॥
पहा एकदां ऐसें घडलें । बाबा लेंडीहून परतले ॥
मशीदीसी येऊन बैसले । भक्त पातले दर्शना ॥ १२५ ॥
त्यांतची बाबांच्या बहुप्रीतीचे । होते भक्तवर चांदोरकर[2] साचे ॥
आले भुकेले दर्शनाचे । बिनीवाल्यांचे[3] समवेत ॥ १२६ ॥
नमस्कारोनि साईनाथा । सन्मुख बैसले ते उभयतां ॥
चालल्या असतां कुशळवार्ता । बाबा अवचितां रागावले ॥ १२७ ॥

---

१ धुनीची पूजा अथवा अग्नि होत्र, २ नानासाहेब चांदोरकर, ३ नानासाहेबांचे साडू.

म्हणती नाना तुजकडून । व्हावें कैसें हें विस्मरण ॥
हेंचि काय त्वां केलें संपादन ॥ मज सर्व दिन घालवूनि ॥ १२८ ॥
त्वां जी माझी केली संगती । अखेर तीची हीच का गती ॥
ऐसी कैसी भ्रमली मती ॥ यथा निगुती मज सांग ॥ १२९ ॥
परिसोनि नाना अधोवदन । मनीं विचारिती कोप कारण ॥
होईना कांहींही आठवण । मन उद्विग्न जाहलें ॥ १३० ॥
चुकलें कोठें कांहीं कळेना । कोपास कांहीं कारण दिसेना ॥
परी कांहीं तरी जाहल्याविना । बाबा न कोणा दुखवती ॥ १३१ ॥
म्हणोनि बाबांचे पाय धरिले । बहूतांपरी विनविलें ॥
अखेर नानांनी पदर पसरिले । पुसिलें भरलें का रागें ॥ १३२ ॥
वर्षानुवर्ष माझी संगती । असतां तुझी हे का गती ॥
काय झालें तुझिया मती । बाबा वदती नानातें ॥ १३३ ॥
कोपरगांवीं कधीं आलां । वृत्तांत काय वाटेसी घडला ॥
मार्गांत मध्यें कोठें उतरलां । तांगा हांकिला कीं थेट ॥ १३४ ॥
नवल कांहीं घडलें वाटे । साद्यंत परिसावें ऐसें वाटे ॥
सांग पां झालें काय कोठें । असो मोठें सान वा ॥ १३५ ॥
ऐसें परिसतां नाना उमजले । तात्काळ त्यांचें तोंड उतरलें ॥
जरी बोलावया मनीं शरमले । तरी तें केलें निवेदन ॥ १३६ ॥
लपवालपवी न चले येथ । मनांत केलें हें निश्चित ॥
मग जें घडलें तें साद्यंत । नाना सांगत बाबांतें ॥ १३७ ॥
असत्य चालेना साईमती । असत्यें नाहीं साईची प्राप्ति ॥
असत्यें जाणें अधोगति । अंतीं दुर्गति असत्यें ॥ १३८ ॥
गुरुवंचन महा दुष्कृति । पापास नाहीं तया निष्कृती ॥
जाणोनि नाना बाबांप्रति । घडलेलें कळविती साद्यंत ॥ १३९ ॥

म्हणती प्रथम टांगा ठरविला । थेट शिरडीचा ठराव केला ॥
गोदातटींचा दत्त अंतरला । बिनीवाल्यांना त्यायोगें ॥ १४० ॥
बिनीवाले दत्तभक्त । लागतां दत्त मंदिर मार्गात ॥
उतरावें खालीं आलें मनांत । दर्शनार्थ दत्ताच्या ॥ १४१ ॥
परी होती मजला घाई । मीच तयांतें केली मनाई ॥
शिरडीहून परतता पाहीं । घेतां हें येईल दर्शन ॥ १४२ ॥
ऐसा होऊन उतावेळ । शिरडीस यावया होईल वेळ ॥
म्हणोनि केली म्यां टाळाटाळ । भेट हेळसिली दत्ताची ॥ १४३ ॥
पुढें करितां गोदास्नान । कंटक मोठा पायीं रुतून ॥
मार्गीं अत्यंत जाहला शीण । काढिला उपटून प्रयत्नें ॥ १४४ ॥
तव बाबा देती इषारा । बरी ही नव्हे ऐसी त्वरा ॥
सुटलासि काट्यावरी तूं बरा । करूनि अनादरा दर्शनीं ॥ १४५ ॥
दत्ता सारिखें पूज्य दैवत । असतां सहज मार्गीं तिष्ठत ॥
अभागी जो दर्शनवर्जित । मी काय पावत तयासी ॥ १४६ ॥
आतां असो हंडीची वार्ता ॥ मशीदी माजी साईसमवेता ॥
काय ती अपरान्ह भोजन पावनता ॥ भक्त प्रेमळता साईची ॥१४७॥
माध्यान्ह पूजा झालियावरती । प्रत्यही होतां बाबांची आरती ॥
भक्तजन जंव माघारा परतती । उदी तंव देती समस्तां ॥ १४८ ॥
मशीदीचिया धारेवरती ॥ बाबा येऊनि उभे ठाकती ॥
भक्तगण अंगणीं तिष्ठती ॥ चरण वंदिती एकेक ॥ १४९ ॥
पायावरी ठेवुनी डोई ॥ जो जो सन्मुख उभा राही ॥
तया एकेका भाळीं ते समई ॥ लावीत साई उदीतें ॥ १५० ॥
आतां समस्तीं लहानाथोरीं ॥ जावें जेवाया आपुलाल्या घरीं ॥
वंदूनि बाबांची आज्ञा ही शिरीं । जन माघारीं परतत ॥१५१॥

---

१ दत्तमूर्ति.

फिरतां मग दाम्यांची पाट । पडदा ओढीत यथा परिपाट ॥
ताटांवाट्यांचा खणखणाट । होई मग थाट प्रसादाचा ॥ १५२ ॥

साईकरस्पर्शे पूत । नैवेद्यशेष मिळावा परत ॥
म्हणोनि मार्गप्रतीक्षा करीत । कित्येक बैसत अंगणीं ॥ १५३ ॥

येरीकडे निंबरानिकट । बाबा जंव बैसती करूनि पाठ ॥
दोहीं बाजूस पंक्तीचा थाट । आनंद उद्भट सकळिकां ॥ १५४ ॥

जो तो आपापला नैवेद्य सारी । साई समर्थांचिया पुढारीं ॥
तेही मग एका ताटाभीतरी । निजकरें करीत एकत्र ॥ १५५ ॥

तें बाबांच्या हातीचें शित । लाधाया पाहिजे भाग्य अमित ॥
जेणें भोक्ता सबाह्य पुनीत । सफल जीवित तयाचें ॥ १५६ ॥

वडे अपूप सांजोऱ्या पुरिया । कधीं शिखरिणी घारगे फेणिया ॥
विविध शाका खिरी कोशिंबिरीया । बाबा मग वरविया एकवटती१५७

एणे विधी मग तें अन्न । बाबा करीत ईश्वरार्पण ॥
मग शामा नाना कडून । ताटेंभरभरून वाढवीत ॥ १५८ ॥

पुढें एकेकास बोलावून । अपुले पाशीं बैसवून ॥
परमानंदें प्रीती करून । आकंठ भोजन करवीत ॥ १५९ ॥

खमंगघृतें जो सुखाडला । पोळीवरान्न ईहीं मिसळिला ॥
ऐसा करूनि गोड काला । बाबा सकलांला वाढीत ॥ १६० ॥

सेवितां हा प्रेमाचा काला । काय गोडी ब्रह्मानंदाला ॥
भोक्ता बोटें चोखीत निवाला । अखंड धाला तृप्तीनें ॥ १६१ ॥

कधीं मांडे पूर्ण पोळिया । कधी पुरीया शर्करे घोळलिया ॥
कधीं बासुंदी शीरा सांजोरिया । वाढिती गुळ वरिया स्वादिष्ट॥१६२॥

---

१ माधवराव देशपांडे. २ नानासाहेब निमोणकर.

कधीं शुभ्र अंबेमोहोर । तयावरी वरान्न सुंदर ॥
घृत लोणकढें स्वादिष्ट रुचिर । शाखापरिकर वेष्टित ॥ १६३ ॥
लोणचें पापड आणि रायतें । नानापरींचीं भजीं भरितें ॥
क्वचिदाम्ल दधितक्र पंचामृतें । धन्य ते सेवित दिव्यान्ना ॥१६४॥
जेथें भोक्ता श्री साईनाथ । भोजनाची त्या काय मात ॥
भक्त तेथ आकंठ जेवित । ढेकरही देत तृप्तीचे ॥ १६५ ॥
ग्रासोग्रासीं समाधान । तुष्टि पुष्टि क्षुधानाशन ॥
ऐसें तें गोड सुग्रास अन्न । परम पावन प्रेमाचें ॥ १६६ ॥
ग्रासोग्रासीं नाम स्मरत । दिव्यान्नाच्या आहुती देत ॥
पात्र अणुमात्र रितें न होत । ओगरिलें जात वरिचेवरी ॥ १६७ ॥
जया पक्वान्नीं जया आसक्ति । प्रमें वाढिती तयांस तीतीं ॥
किती एकांस आम्ररसीं प्रीति । रस त्यां वाढिती प्रीतीनें ॥ १६८ ॥
ऐसें हें अन्न वाढावयासी । नानासाहेब निमोणकरांसी ॥
अथवा माधवराव देशपांड्यांसी । बाबा प्रतिदिवशीं आज्ञापित॥१६९॥
तयांचाही नित्य नेम । नैवेद्य वाढणें हेंचि काम ॥
तदर्थ करीत अति परिश्रम । परम प्रेम समन्वित ॥ १७० ॥
भात सुग्रास जिरेसाळी । जैसी मोगरियाची कळी ॥
वरी तुरीची दाळी पिवळी । घृत पळी पळी समस्तां ॥ १७१ ॥
वाढितां ये आमोद घमघमित । चटणियांसी भोजन चमचमित ॥
अपक्व अरुचिर नाहीं किंचित । यथेष्ट निश्चित जेवती ॥ १७२ ॥
त्या स्वानंद ताटीच्या शेवया । सप्रेम भक्तीचिया कुरडिया ॥
शांतिसुख स्वानुभविया । वांचून जेवावया कोण ये ॥ १७३ ॥
हरिरन्नं हरिर्भोक्ता । हरीच रसाची चवी चाखिता ॥
धन्य तेथील अन्न वाढिता । धन्य तो सेविता दाताही ॥ १७४ ॥
या सर्व गोडियेचें जें मूळ । ती एक निष्ठा गुरुपदीं प्रबळ ॥
गोड नव्हे शर्करा गूळ । गोड ती समूळ श्रीश्रद्धा ॥ १७५ ॥

ऐसें नित्यशीनित्यमंगळ । खीर शिरा काल्याची चंगळ ॥
पात्रीं दसल्यावर टंगळमंगळ । चाले न अम्मळ ही तेथें ॥ १७६ ॥
परोपरीची पाकनिष्पत्ति । सेवूनि होतां उदर पूर्ती ॥
विना दध्योदन नाहीं तृप्ति । नसल्यास मागती तक्र तरी ॥ १७७ ॥
एकदा स्वच्छ तक्राचा प्याला । जो गुरुरायें निजहस्तें भरिला ॥
प्यावया मज प्रेमें दिधला । म्या जंव लाविला ओठास ॥ १७८ ॥
शुभ्र स्वच्छ तक्र दृष्टि । पाहोनि जाहली सुखसंतुष्टी ॥
लावितां तो प्याला ओष्टीं । स्वानंद पुष्टी लाधलों ॥ १७९ ॥
आधींच पक्वान्नीं घालें पोट । तेथ हें होईल कैसेंन प्रविष्ट ॥
आशंका ऐसी घेतां क्लिष्ट । घुटका तो स्वादिष्ट लागला ॥ १८० ॥
पाहोनि ऐसा मी संकोचित । बाबा अति काकुळती वदत ॥
पिऊनि घेरे तें समस्त । योग न हा परत जणुं गमला ॥ १८१ ॥
असो पुढें आलीच प्रचीती । येथून पुढें दो मासांतीं ॥
बाबा अपुला अवतार संपविती । खरेंच पावती निर्वाण ॥ १८२ ॥
आतां तया ताकाची तहान । भागवावया मार्ग न आन ॥
विना साईकथामृतपान । तेंच कीं अवलंबन आपुलें ॥ १८३ ॥
हेमाड साईनाथासि शरण । साईच देतील पुढां जें स्मरण ॥
तेंचि कीं होईल कथा निवेदन । श्रोतीं निजावधान राखावें ॥१८४॥

स्वस्ति श्री संतसज्जनप्रेरिते । भक्त हेमाडपंत विरचिते ॥
श्रीसाईसमर्थसच्चरिते । हंडीवर्णनं नाम अष्टत्रिंशत्तमो-
ध्यायः संपूर्णः ॥

॥ श्री सद्गुरु साईनाथार्पणमस्तु । शुभं भवतु ॥

१ कसें [illegible]

कविवर्य संत महिपतीबावा यांच्या धर्तीवर लिहिलेल्या ह. भ. परायण दास गणू महाराज यांच्या संतलीलामृत व भक्तलीलामृताच्या प्रती मिळण्याचें ठिकाणः—

गो. र. दाभोळकर.
५ सेंट मार्टिन्स रोड, दादर.
बी. बी. सी. आय् रेल्वे.

आख्यान–रत्न–माला, नांदेड.

या मालेंत अर्वाचीन कवींनीं रचलेलीं कीर्तनोपयोगी आख्यानें दिलीं जातील. ह. भ. प. संतकवी दासगणू महाराजांचीही प्रेमळ व प्रासादिक आख्यानें येतील.

वर्षांतून सहा पुस्तकें निघतील. पुस्तकाचा आकार डेमी अष्टपत्री, पृष्ठ सं. ४८ प्र. पु. किं. ८ आणे.

एक रुपया प्रवेश फी भरणारास पाउणपट किंमतींत पुस्तक मिळेल. एकदम सहा पुस्तकांची किं. प्र. फीसह ३। रु.

ग. अ. सराफ, नांदेड.

श्री साईनाथ प्रसन्न

श्री साईलीला

मासिक पुस्तक

वर्ष ४-थें.] वैशाख शके १८४८ [अंक २-रा.

नलिनीदलगत जलमतितरलम् । तद्वज्जीवनमतिशय चपलम् ॥

क्षणमपि सज्जनसंगतिरेका । भवति भवार्णव तरणे नौका ॥

श्री शंकराचार्य.

संपादकः—लक्ष्मण गणेश महाजनी.

प्रकाशक:—रामचंद्र आत्माराम तखड.

श्री साईलीला कचेरी ५ टर्नर रोड बांद्रे, बी. बी. रेल्वे.

अनुक्रमणिका.

महाराजांचे अनुभव ४४९-४७२

श्री साईसच्चरित ६६३-६७८

मासिकाच्या वर्गणीदारांस विनंति.

हें मासिक सुरू करण्यांत याच्या चालकांचा हेतू याची छपाई व खर्चवेंच भागून राहिलेलें उत्पन्न श्रीसाईबाबांच्या एखादे फंडास जमा व्हावें असा असल्यामुळें, प्रत्येक वर्गणीदारानें मनांत आणल्यास आपापल्या स्नेह्यां-मधून निदान एकतरी वर्गणीदार मिळविण्याचें श्रेय घेतल्यास एकंदरीनें कितीतरी मदत केल्यासारखें होणार आहे. शिवाय अशा रीतीनें मदत कर-णाऱ्यानें श्रीसाईसमर्थांची पर्यायानें सेवा केल्यासारखेंच होणार आहे.

यापुढें श्रीसाईलीलेचे अंक दर महिन्याचे पौर्णिमेपर्यंत पोष्टांत पड-तील व ते ग्राहकांस दर महिन्यास वद्य १० पर्यंत पोहोंचले जातील अशी तजवीज ठेविली आहे. पोष्टांत क्वचित् अंक गहाळ होत असतील व यामुळें जर ग्राहकांनीं अंक न मिळाल्याची तक्रार पुढील महिन्याचे अमावास्येपर्यंत आमचेकडे केली तरच त्यांना पुन्हां अंक पाठविण्यांत येईल.

या मासिकासंबंधानें पत्रव्यवहार करणें तो खालीं सही करणार यांचे नांवानें खालीं लिहिलेल्या पत्त्यावर करावा.

गोविंद रघुनाथ दाभोळकर.

श्रीसाईलीला ऑफिस, ५ सेंट मार्टिन्स रोड, वांद्रें बी. बी. सी. आय्. रेल्वे.

वर्गणीचे दर

वार्षिक वर्गणी टपाल खर्चासह मनीआर्डरनें अगाऊ रु. ३।=व्ही. पी. नें रु. ३॥. चालू अंक -।=. मागील अंक शिल्लक असल्यास -॥-.

पूर्वीच्या अंकांत व्ही. पी. नें रु. ३॥= चुकून छापलें गेलें. तसेंच यंदा ज्या कांहीं वर्गणीदारांकडे रु. ३॥। ची व्ही. पी. चुकून गेली, त्यांचे -।- आमचे-कडे जमा आहेत. अशा वर्गणीदारांनीं -।- परत मागितल्यास पाठवून देऊं.

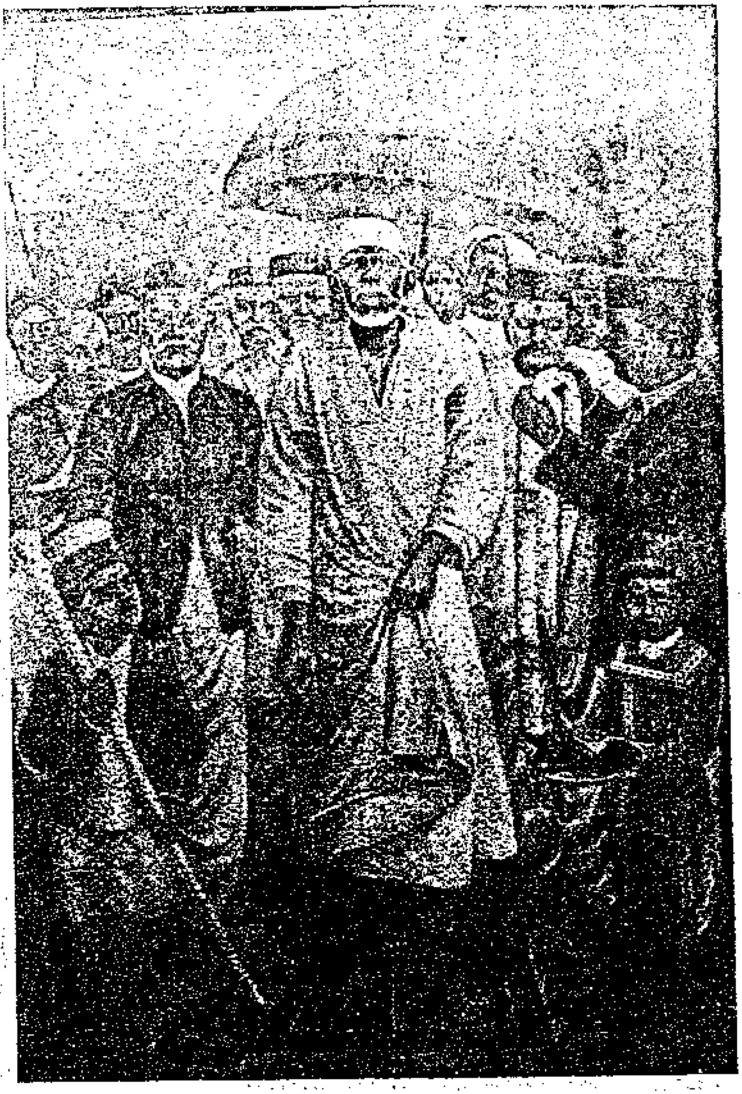

(मागील अंकावरून पुढें चालू.)

भुजंगप्रयात.

विचारा बुवा बैसला दूर जागीं । तरी होइ तत्शुद्ध बुद्धी न जागी ।
दिसे कावरा बावरा आणि क्रोधी। परी आपुली चूक ना चित्ति शोधी॥

यूथिका.

सद्गुरू चरण पंकज चेपिले । घेउनि मग उदी पद वंदिले ।
येउ देत न नजीक बुवाजिला । होइ शीण अमुच्याहि जिवाजिला ६४

शिखरिणी.

(आम्ही हवाखाण्यास निघालों; कावजीची वडवड.)

निघालों खाण्याला मग मधु मरुत्शीत लहरी ।
विकल्पांही दंशें वरळत बुवा त्यासि लहरी ।
मधें येती जाती, कवण विषबाधानल हरी ।
दुजा साईनाथाविण भुवि न गारुडि लहरी ॥ ६५ ॥

शार्दूलविक्रीडित.

घेऊनी अति मंद शीतल हवा वाड्यामधीं पातलों ।
भेदाभेद असेल कां गुरुपदीं ? चर्चा करूं लागलों ।
बोले कावजी जें मनीं मज असें सांगे जरी तो मला ।
मी मानीन तरीच साधु मम त्या साई जगद्वत्सला ॥ ६६ ॥

आर्या.

सद्गुरू देशपांडे आले इतुक्यांत आमुच्या जवळी ।
ऐकुनि चर्चा वदती बोवासी संशयासि जो कवळी ॥ ६७ ॥

पृथ्वी.

(माधवराव व कावजी.)

बुवा तुमच्यिा मनीं वसत जें असें काय तें ।
तुम्ही नच पुसा तया, परि पुसेन मी आयतें ॥

---

१ मरुत्=वारा=गोड व थंड हवेच्या झुळ्का २ सर्प ३ चावण्यानें
४ विषलहरी ५ ताप ६ हरण करील ७ स्वैरवर्तन करणारा.

वदेन मग मी तुम्हां कथिल जें गुह्यार्थ तें ।
न ठेवि तुमच्या मनीं खचित संशया ठाय तें ॥ ६८ ॥

दिंडी.

(कावजी.)

वेणी गांवीं सुंदरा एक देवी । मला वाटे तेथुनी ती अणावी ।
मियां निर्मित मंदिरीं मदिय गांवीं । स्थापुनी ती मग नित्य पुजित जावी
अशी इच्छा मम जीविं असे रायां । विना पुसिल्या ती सांगुद हरीं या

(माधवराव.)

तुम्ही बोला नच मात ही तयासी ।
स्वयं स्फूर्त्या कथुं ह्याच परेशासी ॥ ७० ॥
बरें पाहूं उदयीक काय होतें ।
राव कथि ऐसें जाई भोजनातें ॥
अम्ही जेउनि मग मधुर शयन केलें ।
नवल श्रवणाला श्रवण हे भुकेले ॥ ७१ ॥

घनाक्षरी.

दुसरे दिवशीं प्रातःकालीं । पुनरपि गेलों वैभवशाली ।
मशिदी माजी तो शशिमौली । विलसे ज्या स्थानीं ॥ ७२ ॥

स्वागता.

देखिलें मग तया हृषिकेशा । वंदिलें अति मुदा जगदीशा ॥
कावजीहि मग घे पदभेटी । नाहिं नाहिं म्हणतां जगजेठी ॥ ७३ ॥

---

१ जागा २ नगर जिल्ह्यांत या नांवाचें एक गांव आहे. ३ माधवराव. ४ साइशंकराला ५ माधवराव ६ साइशंकर

पद्—कोप कसा आला

(प्रियासी कोप कसा आला—या चालीवर)

(संतवृत्तीबद्दल माझे विचार.)

राग कुठें गेला, प्रभूचा राग कुठें गेला ॥ धृ ॥ कावजीला अजी वंदु दिलें कां। अशरण पद जें वंद्य त्रिलोकां ॥ कोप तयावरि असुनि, विलोका। करित कशी ही लीला ॥ प्रभूचा ॥ २ ॥ संता निंदी भाव नठे वी। सत्वरि कां त्या भेटी द्यावी ॥ हें समजावें म्हणुनी दावी। उग्र अशा स्वरुपाला ॥ प्रभूचा ॥ २ ॥ राग परी अनुराग तदोदरीं। कटु औषध सुख परिणामांतरीं ॥ साइ दयाघन सम अखिला वरि। वर्षत प्रेम जलाला ॥ प्रभूचा ॥ ३ ॥ ७४ ॥

पद्—राधाधरमधु मिलिंद—या चालीवर

(बाबांचें ऐश्वर्य)

योगेश्वर, यतिप, संत। जयजय व्रतीगणवनवसंत ॥ धृ० ॥ संसारार्णवमग्न जनांची। असत सुनौका अनंत ॥ जयजय ॥ १ ॥ परमार्थाटवी भ्रांतनतांचा। मार्गदर्शि यशवंत ॥ जयजय ॥ २ ॥ परब्रम्हिच्या साम्राज्याचा। सार्वभौम भगवंत ॥ जयजय ॥ ३ ॥ ७५ ॥

सवाई

साइ सदाशिव पाद सरोरुहं संनिध जाउनि बैसुनि ठेलों।
ज्ञान निरंजन निर्मल निर्गुण श्रीपति वैभव पाहुनि धालों ॥
माधवरावहि संनिध बैसुनि दवपदांबुज चेपित होते।
कावजि दूरचि बैसुनि पाहत सद्गुरु कौतुक धन्य अहो ते ॥७६॥

---

१ कोणालाही शरण न जाणारें २ कोप ३ प्रेम ४ यतिश्रेष्ठ ५ भक्त ६ अटवी=अरण्य ७ नम्र झालेले. कमल. ८ कलम ९ तृप्त झालों.

आर्या

आर्तांनीं, श्रांतांनीं, श्रांतांनीं विविध हेतु लोकांनीं ।
भरली मशीद सारी, त्यांच्या तैशीच करुण हाकांनीं ॥७७॥

(बाबांची लीला)

इतक्यांत गर्दिमधुनी एका मनुजास मारुनी हाका ।
" कोंड्या इकडे येरे" पुसती प्रभु त्यासि काय तें ऐका ॥७८

(कोंडूस प्रश्न)

" इतके दिन बा कोठें गेला होतासि तूं कुणापाशीं ।
कारण सत्यचि वदरे " पुसते झालेचि साइ हृषिकेशी ॥७९॥

शिखरिणी.

(कोंडूचें उत्तर)

वणी गांवीं बाबा नमन करण्या देव बरवा ।
प्रभो गेलों होतों मजवरि कृपा दृष्टि फिरवा ॥

(बाबांचा पुन्हा प्रश्न)

पुसे सर्वव्यापी अनृत वदला जाणुनि मनां ।
" नसे येथें कोंड्या शिरडिमधि का देव नमना" ॥ ८० ॥

द्रुतविलंबित

(कोंडूचें उत्तर)

अनृत कां कवटाळिसि तूं वृथा । वदसि सत्य न कारण कां यथा ।
मग वदे "वणिमाजि असे सुता । तदिय भेटिच कारण सत्वता ॥८१॥

पृथ्वी.

(बाबांचे बोल)

आतां वदसि तूं खरें, अनृत कां वदावे गिरा १ ।
बरें वद आहे कि त्या वणित एक देवी वरा ? ।

---

१ मनानें.

दसे न अहि काय ती खचित खूर सांडीवरी ? ।
शिरीं न कर बांकडा नथ न नाकिं मोठी धरी ? ॥ ८२ ॥

घनाक्षरी.

(माधवराव व बाबांचा संवाद व सवाल)

माधवरावें पाहुनि अवधी । या बोलाची साधुनि संधी ॥
हळुच पृच्छिलें त्या करुणाब्धी । ऐका स्वस्थ मनें ॥ ८३ ॥

दिंडी.

खरच देवा या गरिब पाटलानें । लघू मंदिर निज गांवि प्रयासानें ।
बांधियेलें त्यामधीं बैसवावी । वणी देवीला हेतु असे जीवीं ॥८४॥
बैसवावी कां नाहिं वणीदेवी । सांग ईशा त्वत्पदीं शीर ठेवी ।

(बाबांचें उत्तर.)

नाथ आपुला जो असे दगड धोंडा । तोच ठेवावा आणुं नये चंडा ॥

सवाई.

(माधवरावांचा पुन्हा सवाल, बाबांचें उत्तर, माधवरावांचा पुन्हा सवाल.)

त्यावरि माधवराव विचारित संतविभूषण नाथ वराला ।
काय असे प्रतिबंध तयालयिं स्थापन देविच ती करण्याला ॥
देव वदे बसवावि न वा बसवावि जसें तुज वाटत श्यामा ।
श्याम पुसे कथिं निश्चित एकचि ना दुसरें वद अंबुद श्यामा ॥ ८६ ॥

पंचचामर.

(बाबांचें उत्तर.)

तयाचि मंदिरांत तीच बैसवावि हें मनीं ।
असे जरी तरी तिचेच पाद पाणि तोडुनी ।

खुशाल मंदिरांत बैसवावि तीच देवि रे ।
नको पुसं पुन्हां मला, वचनिं लक्ष ठेवि रे ॥ ८७ ॥

पद—अरसिक किति हा शेला—या चालीवर.

(बावांची गोष्ट)

श्रवण करी गा श्यामा । कथितों मीतचि येइल कामा ॥ श्रवण ॥धृ ॥
अवसरिं एका यामा । घेउनि संगे सुहृद सुदामा ।
विचरत होतो ग्रामा । मार्गीं भेटलि गौ रे वामा ॥ श्रवण ॥ १ ॥
तिजसह जात मुकामा । तेथें करुनी स्वल्प विरामा ।
नवलचि दिसलें श्यामा । आली मोठी मरि त्या ग्रामा । श्रवण ॥२॥
दिसत न सुहृद अनामा । चिणला होता भिंतित धामा ॥
तदुपरि जें जें श्यामा । घडलें नकळे ठावें रामा ॥ श्रवण ॥ ३॥ ८८ ॥

भुजंगप्रयात.

माझे विचार.

अहो साइची येइ शक्रास शैली । जरी खर्चि तो स्वर्ग–पुण्याइ-थैली ।
पराच्या मनीचें कसें गूढ ताडी । त्रितीया मुखांतुनि बाहेर पाडी॥८९॥

दिंडी.

संतवचनामृत नित्य मधुर साचें । त्यांत मिश्रण नच असत कटुरसाचें
ज्ञान नव्हतें हें दीन पामरांना। म्हणुनि संशय नच पळत माळराना९०

आर्या.

वंदुनि श्रीचरणाला आम्ही गेलों मशीद सोडूनी ।
भोजन करुनि पुनरपि आलों बसलों करांसि जोडूनी ॥
माधवरावहि होते तेथें चेपींत पाय देवाचे ।
देखुनी आम्हा, एका, देवाला काय ते वदे वाचें ॥ ९१ ॥

१ गोष्ट. २ माधवराव

भुजंगप्रयात.

माधवरावांनी केलेलें बाबांचें स्तवन.

कृपासागरा श्री परब्रह्म हंसा । वदे रे वदे साइ संतावतंसा ।
तुझ्या मोत बोधामृतासी पियावें । कळेना कसें संशया घालवावें ९२

पद

तूं माझा यजमान—या चालीवर.

माधवरावांचा पुन्हां सवाल.

तूं अमुचा अधिराज । साई तूं अमुचा अधिराज ॥ धृ० ॥
बोल तुझे ते नसती लटके । असती सत्यचि अमृत गुटके ।
सदैव लाविति अंतरि चटके । शरण तुला यदुराज ॥ साइ ॥ १ ॥
कोप न करिशी अज्ञ शिशूंवरि । काय करावें, अमुच्या अंतरिं ।
समज पटेना अजुनी तिळभरि । काय करूं दिनराज ॥ साइ ॥२॥
इच्छी जरि पाडिल ती देवी । आणुनि मंदिरिं रे स्थापावी ॥
असेल हरकत तरि ती दावी । पुनरपि हे गणराज ॥ साइ ३ ॥९३॥

घनाक्षरी.

बाबांचें उत्तर.

ठेवी आपुला पथ्थर धोंडा । आणुं नये रे ती चामुंडा ।
किति रे करिशी वटवट तोंडां । करि जें योग्य दिसे ॥ ९४ ॥

प्रहर्षिणी.

(माधवरावांचा पुन्हां प्रश्न)

गोविंदं करुणरसार्णवं मुकुंदं । विश्वेशं हिमनगजाधवं महेशं ।
धातारं ममजननीं च साइदेवं । प्रार्थे त्वां पुनरपि वक्तुमयि प्रसीद॥९५॥

---

१ भूषण २ गोष्टरूपी ज्ञानामृतास. ३ देवी.

अर्थः—

ज्यानें आपला इंद्रियगण जिंकलेला आहे, जो करुणरसाचा सागर आहे असा जो तूं रमारमण मुकुंद ब्रह्मांडनायक, पार्वतीरमण असा जो तूं महेश, विश्व निर्माण करणारा तूं ब्रह्मदेव, माझी माय तूं साई देव, पुन्हां एकदां बोलण्याकरतां तुझी प्रार्थना करतों. माझ्यावर कृपा कर.

साकी.

बाबांचें निर्वाणीचें उत्तर.

आम्ही बोलतों तोंडानें कां ××× रे श्यामा ।
पुन्हः पुन्हां किती बडबड करिशी मज न, कळे श्रीरामा ॥
मेरा भिसमिल्ला । भला करेगा अल्ला ॥ ९६ ॥

पृथ्वी.

माझे विचार.

मनोगत सुजाणुनी पटविली जगन्नायकें ।
खुणा, मिटविली अंधी, परि न कावजी आयके ।

कावजीचे विचार.

म्हणे वदत सत्य हा जरि विभू मला ना रुचे ।
वणी रुचिर देवते विण दुजें तिजें ना सुचे ॥ ९७ ॥

माझे विचार.

चिकि[२]त्सक हि लाधला जरि भलां, परी जो कुधी[१] ।
वदा[३] खचित सेवि कां जरि दिली हि दिव्यौषधी ।
प्रवृ[४]त्तिच जयाचि कीं निरस[५] नित्य कांजी पिणें ।
सु[६]धा जरि दिली, न, पी[७], करि न काय वाया जिणें[८] ॥९८॥

१ मनाचा रोग, २ वैद्य, डाक्तर, ३ अश्रद्धाबुद्धी ४ स्वभाव, संचय ५ ज्यांत सत्वांश नाहीं अशी ६ अमृत ७ फुकट ८ जगणे

शिखरिणी.

मला वाटे देवें कथुनि मनिचें निर्णय दिला ।
तरी त्या पृच्छावें पुनरपि तया गौरिपतिला ।
म्हणोनी रावातें स्तुणवि विनवी मी न शिणता ।
शिवा साईनाथा नच सम जया अन्य कणता ।। ९९ ।।

आर्या.

आम्ही शिरडी सोडली.

नमुनी श्रीपदयुगलां शुभ आशी शुभ उदी शुभा आज्ञा ।
घेउनी, मशीद माई सोडुं पुन्हा वंदु साइ सर्वज्ञा ।। १०० ।।

दिंडी.

आम्ही गेलों मग पारनेर गांवा । जेथ होते कुळकर्णि योगि बावा ।
देवें दाजीसाहेब त्याच ग्रामीं । रहत होते मम परम मित्र नामी ।।१०१।।

आर्या.

भेटुनि, बोलुनि, प्रेमें संगें जेवूनि देवरायांचें ।।
पुसुनी कुशल निघालों, दर्शन घेऊनि योगिरायांचें ।। १०२ ।।

दिंडी.

केडगांवीं उतरलों दर्शनाचा । लाभ होइल वाटलें पदरजांचा ।।
परी कळलें श्री संतमूर्ति राही । बाइ अंजनिच्या मुंबे नगरगेहीं।।१०३।।

आर्या.

पुण्यास आलों.

विद्वद्रसिक गुणीजन आश्रय जी शोभते म्हणूनि धुरीं ।।
शूरां धीरां तैसी, झालों त्या मम पुराण पुण्यपुरीं ।। १०४ ।।

---

१ श्रीपायांचें २ विष्णु लक्ष्मण उर्फ दाजीसाहेब देव ३ योग्य, गोड
४ अग्रभागीं

इंद्रवज्रा.

श्री पर्वतीचे प्रिय दर्शनाशी । गेलों त्वरें जी अघराशि नाशी ॥
वंदूनि त्या शंकरवल्लभेला । तेथूनि गेलों मग आलकेला ॥ १०५ ॥

मंदाक्रांता.

आळंदीस आलों.

इंद्रायण्या मधुरममलं पावनं कं प्रणम्य ।
स्नात्वातस्मिन्प्रथममलकेशस्य धाम्नश्च शृंगं ॥
नत्वा पश्चात्रिगुणरहितं साधु चूडामणिं च ।
साष्टांगैस्तं भवभयहरं सद्‌गुरुं प्राणमाम ॥ १०६ ॥

अर्थः—इंद्रायणी माईच्या गोड, स्वच्छ व पवित्र अशा उदकास वंदन करून त्यांत स्नान केलें व प्रथम अलकाधीश श्री ज्ञानेश्वर महाराजांच्या मंदिराच्या कळसाचें दर्शन घेऊन नंतर त्रिगुणातीत संत शिरोरत्न भवभय हरण करणारे सद्गुरु ज्ञानेश्वरांना साष्टांग नमस्कार घातला.

आर्या.

कराडास गेलों.

वंदन केलें पुनरपि योगेश्वर ज्ञानरत्न चिच्चरणीं ।
तरणी भवांबुधीची, कीं जो, अज्ञान घन तमा-तरणी ॥ १०७ ॥
नंतर कवाडक्षेत्रीं अलकेहुनि धांव घेतली सपदी ।
कर जोडुनि शिर ठेवूं संत सखाराम पुण्यरुचिरपदीं ॥ १०८ ॥

घनाक्षरी.

तेथुनि गेलों मुंबापुरिला । अंजनिबाईच्या गेहाला ॥
श्रीनारायण मुनिराजाला । वंदियलें भावें ॥ १०९ ॥

---

१ पातक. २ आळंदी. ३ ज्ञान. ४ नौका. ५ अज्ञानरूपी निबिड किंवा दहा अंधःकार तो घालविणारा सूर्य. ६ लागलीच. ७ मनोहर.

कथिली सर्वहि कावजी वार्ता । श्रीबाबाजी वदले आत
पुसिलें सांगा त्या शिवसंता । अर्था साईच्या ॥ ११० ।

साकी.

बाबांबद्दल नारायण महाराजांचे उद्गार.

साईबाबा जें जें वदले तें तें सत्यचि माना ।
येईल त्याचा प्रत्यय पुढती शंका नच घ्या नाना ॥
वचनीं भाव धरा । सदैव सत्यचि साइगिरा ॥ १११ ॥

स्रग्धरा.

माझें कावजीस सांगणें.

संताज्ञा घेउनीया निज सदनिं मुदा[1] जावयासी निघालों ।
देवी नाणी[2] वणीची कथुनि कथुनि मी पाटला श्रांत[3] झालों
हट्टानें आणिसी तूं जरि त्यजुनि वचा संतचूडामणीच्या ।
वाटे खोटी अपेक्षा करिसि हृदिं अती साउलीची फणीच्या[4]॥

शिखरिणी.

कावजीचें उत्तर.

गरीबांचा खोटा, धनिक मनुजांचा गुरु खरा ।
वदा कोठें आहे भुविं निगमें-प्रामाणिक-गिरा[6] ॥
तुम्हा जैसा साई गमत मजला कीं मम गुरू ।
तयाज्ञेचा मीही खचितचि शके भंग न करूं ॥ ११२ ॥

---

१ आनंदानें. २ न आणी=आणूं नको. ३ थकलों. ४ सर्पाच
वेद ६ वचन.

कथिली सर्वहि कावजी वार्ता । श्रीबाबाजी वदले आर्ता ॥
पुसिलें सांगा त्या शिवसंता । अर्था साईच्या ॥ ११० ॥

साकी.

बाबांबद्दल नारायण महाराजांचे उद्गार.

साईबाबा जें जें वदले तें तें सत्यचि माना ।
येईल त्याचा प्रत्यय पुढती शंका नच घ्या नाना ॥
वचनीं भाव धरा । सदैव सत्यचि साइगिरा ॥ १११ ॥

स्रग्धरा.

माझें कावजीस सांगणें.

संताज्ञा घेउनीया निज सदनिं मुदा[1] जावयासी निघालों ।
देवी नाणी[2] वणीची कथुनि कथुनि मी पाटला श्रांत[3] झालों ।
हट्टानें आणिसी तूं जरि त्यजुनि वचा संतचूडामणीच्या ।
वाटे खोटी अपेक्षा करिसि हृदिं अती साउलीची फणींच्या[4]॥११२

शिखरिणी.

कावजीचें उत्तर.

गरीबांचा खोटा, धनिक मनुजांचा गुरु खरा ।
वदा कोठें आहे भुविं निगम[5]-प्रामाणिक-गिरा[6] ॥
तुम्हा जैसा साई गमत मजला कीं मम गुरू ।
तयाज्ञेचा मीही खचितचि शके भंग न करूं ॥ ११३ ॥

---

१ आनंदानें. २ न आणी=आणूं नको. ३ थकलों. ४ सर्पाच्या ५ वेद ६ वचन.

दिंडी

अहो अवधारा नवल कथा आतां । कावजीचा गुरु कोण कसा होता
नांव त्याचें हो मधुर देवराव । सदा छपवी जो अंतरिचे डाव॥११४॥

स्रग्धरा.

येई प्रत्येक वर्षी अनुचर सदनीं याचना हो कराया ।
ग्रामा संनीध धामी जवळि मग कधीं मंडपा घालि राया ॥
पूजा होमादिकर्मे करित मग तिथें तीनशे रौप्य मुद्रा ।
घेऊनी द्वादशाब्दें सतत अशिजया पासुनी, घेत निद्रा ॥ ११५.

मंदाक्रांता.

जो, ना, दे, त्या, जरि अवतरे श्रीकपर्दी, कपर्दी ।
त्यानें गेहा गमन करुनी केलि कीं गर्द गर्दी ॥
आणायाला वणिहुनि तया देव रायासि भद्रा ।
बोवा देई त्वरितचि अहो चारशें रौप्य मुद्रा ॥ ११६ ॥

दिंडी.

देवरावा ती वाटली सुभद्रा । झाली होती भंगुनी ती कुभद्रा ।
नेउनी ती स्वग्रामिं देववापा । कावजीला मग पाठवी निरोपा॥११७

आर्या.

देवरावाचें मागणें व तें न दिल्यास शिक्षा.

देशिल मज जरि बक्षिस अर्धी तव भूमि कावजी कोळ्या ।
तरि मी वणि मातेची प्राणप्रतिष्ठा करीन रे भोळ्या ॥ ११८ ॥

---

१ शिष्याच्या घरी. २ मंदीर. ३ बारावर्षे. ४ शंकर. ५ कवडी. ६ शुभकारी देवी. ७ रुपये. ८ उत्तम कल्याण कारी. ९ अशुभ.

नाहिं तरी तपयोगें घेउनि ती मी प्रसन्न रे करली ।
तव प्राणघात होईल घेइन ऐशा वरासि मागोनी ॥ ११९ ॥

दिंडी

बावांचें बोल खरे झाले.

देवरावाच्या ग्रामिं मरी आली । जइं त्यांनें ती वणी देवि नेली ॥
प्लेग होउनि माणूस मरे फार । जीवहानी जाहली अनीवार ॥१२०॥

भुजंगप्रयात

गुरूच्या निरोपें बुवा लाल झाला । जणूं दंशिलें पन्नगें काळजाला॥
गमे फाडिला कीं [1]वृकें विग्रहासी।जणूं जाळिलें वन्हिनें तच्छिरासी ॥

पृथ्वी

(कानजी मजकडे आला त्याचे गुरूबद्दलचे उद्गार.)

तसाचि उठला बुवा मम गृहीं त्वरें पातला ।
म्हणे मम धनाद्रिकां लुटुनि दुष्ट हा मातला ॥
गुरू न, शठ हा खरा, त्रिपुल दाम त्या अर्पिला ।
तरी खल दुरात्मनें मम गळा कि हो कापिला ॥ १२२ ॥

भुजंगप्रयात

अहो दुष्टबुद्धि अशी ज्या नराला । वदा, देवि, दे, का, तया त्या वराला
तुम्ही दाद ध्या, मान ध्या मद्वचाला।करा शासना योग्य त्या दुर्जनाला ॥

१ अतिशय. २ लांडग्यानें. ३ शरीराला.

आर्या.

काव्जीचे गुरूस शिक्षा करण्याबद्दलचे उद्गार.

अशुभ नको ती चंडा[1], शृंखल[2] दंडेन बांधुनी दंडा ।
मुंडा[3] काढा धिंडा फेका कुंडांत ढोंगि येरंडा ॥ १२४ ॥

लावणी—

"जाउ नकोरे विषयाटविची"—या चालीवर.

(माझें काव्जीस सांगणें.)

भोंदु गमे जरि निंदु नये गुरु शांति धरी रे मनीं। बुवारे शांति ॥धृ०
सुकाळ ऐशा जगतिं गुरूंचा, विरळ खरा रे जनीं ॥
चतुः सहस्रा मुद्रा खर्चुनी, लाभ काय कोपुनी ।
येई बोधा, अशा गुरूंना येउं न दे सदनीं ॥ बुवारे ॥ १२५ ॥

कामदा.

शांत जाहला कोळि अंतरी । पूर्व–प्रस्तरां[4] स्थापि मंदिरीं ।
त्यांत परि दुजी देवी आणुनी । ठेवि साइश्री वचन मोडुनी ॥१२६॥

स्वागता.

प्राणसंकट बुवावरि आलें । संकटें[5] चिण नि जर्जर केलें ।
त्यांतुनीहि असु[6] वांचवि साई । दाउनी अशी अगाध नवाई॥१२७॥

---

१ देवी २ सांखळदंडानें ३ पाट काढा (हजामत करा) ४ पूर्वीचेच दगडधोंडे. ५ संकटांनीं चेंपून गुदमरून गुरफटून. ६ प्राण

स्रग्धरा

(बाबांस वंदन.)

ज्या श्रीकैलास[1]कांता शिरिं नटुनि जी हीणवी श्रीउमेला ।
ज्या श्रीवैकुंठ[2]नाथापदिं वसुनि जी शीणवी श्रीरमेला ॥
ज्या श्रीद्वारावती[3]पानन जनित जी लाजवी वेदमाई[4] ।
त्या श्री गंगे धरी जो शिरिं पदिं वदनीं वंदि त्या दत्त साई ॥१२८॥

स्रग्धरा.

(बालाची प्रार्थना.)

कोणी मागें धरा[5] स्त्री, धन, सुत, गति[6], जें त्यासि तें देइ देवा ।
बाला दे नित्य सेवा तवचरणिं रती[7] नान्य[8] हा गोड मेवा ।
तूं त्याची माय साई जननि प्रियशिवा पांडुरंगे विठाई ।
गोडा लाचावलेला पुनरपि विनवी भक्ति दे त्या मिठाई ॥ १२९ ॥

---

१ सगरानें स्वर्गांतून आणलेल्या गंगेचा वेग कोणीही सहन करूं शकेना म्हणून कैलासनाथ श्री शंकरानें तिला आपल्या शिरावर जटेंत धारण केली त्यामुळें ती श्री पार्वतीमातेला सवत होऊन हिणवूं लागली. २ तीच गंगा श्री विष्णुच्या पदकमलीं उत्पन्न होवून श्री लक्ष्मीदेवीची सवत बनल्यामुळें श्री रमामाईला जी नित्य त्रास देते. ३ त्याचप्रमाणें श्री द्वारकाधीश श्रीकृष्ण परमात्म्याचे मुखांत उत्पन्न होऊन जिनें वेदमातेला खालीं पाहावयास लावलें. (चार वेदांचा अधिकार फक्त दोन वर्णांनाच आहे. स्त्रिया व शूद्रादिकांस नाहीं ही उणीव भरून काढण्याकरितां श्री भगवद्गीतेचा अवतार झाला म्हणजे गीता ऐकण्याचा अधिकार स्त्री-शूद्रासही आहे. (४) "श्रीज्ञानेश्वरी अ० १८ श्लो० ६६ वरील ओव्यांपैकीं १४२६ पासून १४६६ पर्यंतच्या ओव्यांपैकीं पहा." ५ जमीन ६ मोक्ष, ७ आवड ८ दुसरे नको

पंचचामर.

(पुनरपि वंदन.)

किरीट कुंडलान्वितं, कुबुद्धि कंस कंदनम् ।
निरंजनं निरामयं च, नंदनंदनंदनम् ॥
चिदार्णवं चिदीश्वरं त्रि-तापनाशि चंदनम् ।
मदीयमस्तु साइनाथ , त्वां सदैव वंदनम् ॥ १३० ॥

अर्थः—हे साइनाथा, किरीटकुंडलांनीं युक्त, दुष्ट कंसाला मारणारे आणि अज्ञानातीत अथवा शाठ्यरहित निरोगी अथवा दोषातीत, नंद राजाला आनंद देणारे त्याचे तनय श्री कृष्ण परमात्माच, तसेंच ज्ञानसागर, ज्ञानेश्वर व त्रिविध- आधिभौतिक-आधिदैविक-व आध्यात्मिक—तापांचें नाशन करणारे चंदनच असे जे आपण त्या आपणाला माझा अखंड नमस्कार असो.

आर्या.

(पुनरपि प्रार्थना).

तव पत्प्रेरणया या ग्रथिता वाक्सुमनस्समाया कंठे ।
स्वीकुरु समर्पये तां दत्त गुरो बाल याचनेति मुदा ॥ १३१ ॥

अर्थः—हे दत्तगुरो आपल्या पायाच्या स्फूर्तीनें जी ही मी वाचारूपी कुसुमांची माला तयार केली आहे ती आपल्या कंठांत घालतों, तिचा आनंदानें स्वीकार करावा अशी (अज्ञ) बाळाची प्रार्थना आहे.

ठाणें १४।४।२६.

बाबांचें बाळ.

श्री.

॥ साईनाथ प्रसन्न. ॥

रा. रा. रामचंद्र आत्माराम तर्खड यांसी दिनकर वासुदेव जोशी ड्रॉईंग टीचर यांचा सप्रेम साष्टांग नमस्कार वि. विशेष. मी आपणाकडे माझे साई-नाथासंबंधीं स्वतःचे अनुभव व आमच्यामुळें दुसऱ्यास झालेले अनुभव व साईनाथ कृपेनें स्फूर्ति होऊन स्वप्नावस्थेंतील त्यांच्या प्रत्यक्ष आज्ञेनें केलेली स्वानुभवाचीं पद्यें व आरती आपणाकडे पाठवित आहें. तरी आपल्या श्री साई-लीलेच्या अंकामध्यें तीं, त्यांतील शुद्धाशुद्ध सुधारून प्रसिद्ध करण्याची तजवीज होईल तर मजवर आपले अनंत उपकार होतील. तरी माझ्या विनंतीला मान देऊन आपल्या अंकामध्यें त्यांस स्थळ द्याल अशी आशा आहे.

माझे स्वतःचे अनुभवः—मी स्वतः एक नास्तिक होतों. परंतु माझें मागणें नेहमी असें असे कीं मला साईनाथ प्रत्यक्ष दर्शन देऊन एखादा अनु-भव दाखवितील तर मी त्यांना अनन्यभावें शरण जाऊन त्यांचे पदीं लीन होईन. त्याप्रमाणें मुक्काम बिलीमोरा येथें टाटा हायस्कूलमध्यें आज २॥ वर्षें झालीं मी नोकरी करीत आहें. एकंदर माझी नोकरी १९ वर्षांची पेन्शनेबल झाली परंतु असे सिद्ध पुरुष व अशी जागृत मूर्ति माझ्या ऐकिवांत रा. रा. बी. एन्. फडकर यांच्या सहवासानें आली व तिनें मला स्वप्नांत दर्शनही दिलें आणि त्याप्रमाणें घटकोघटकीं अनुभव येत आहेत. एकदां आमची धाकटी मुलगी चि. नर्मदाबाई गर्मीच्या व्रणामुळें अतिशय आजारी होऊन अगदीं मृत्युपंथास लागली होती. (त्यावेळेस फडकर ह्यांच्या कडून साईनाथांचा फोटो आमच्याकडे पेंटिंग एन्लॉर्जमेन्ट करितां आलेला होता व त्या रूपानें श्री साईनाथांनीं आमच्या घरीं वास्तव्य केलें तें अजून कायम असून आम्हांस प्रत्यक्ष अनुभव देऊन आपल्या पदीं लीन करून ठेविलें.) तेव्हां श्री साईनाथ हे आमच्या कुटुंबाच्या पाहाटे ५ वाजतां स्वप्नांत येऊन फडकरांच्या मुलीस सांगूं लागले कीं “ बेबी आम्ही तुमच्यामुळें त्यांच्या घरीं वास्तव्य केलें व